

LAAT ZE MAAR KLETSEN

CARL SLOTBOOM

LAAT ZE MAAR KLETSEN

Februari 2023

Copyright © Carl Slotboom

www.carlslotboom.nl

Auteursfoto: © Fotocchio / Marieke Hoogland

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Van dezelfde auteur:

Hersenspels / Verhalen

Dweilen met de kraan open / Verhalen

Bevroren tijd / Roman / Iskander Uitgevers

Weer net als eerst / Roman / Iskander Uitgevers

De tent	4
Kunst	10
De bedriegertjes	17
Apie Japie	27
Huwelijk in vijfvoud	33
In de dierentuin	39
Valkenburg	46
In een Amsterdamse kroeg	55
Dagje Amsterdam	61
Veren en dooie vis	69
De dienstmakker	74
De ijspegel	81
Gelukkig Nieuwjaar	91
Visite	98
Tonnie Dinkelman	106
Dag Sinterklaasje	114
Dag Piet	122
Heibel in de koffiehoeck	129
Koningsdag	140
Eén voor de prijs van twee	147
Laat ze maar kletsen	155
Avondrood	165
De ongenode gast	173

DE TENT

Aan de rand van het dorp staat een bankje waarop ik, als ik in de buurt ben, altijd even ga zitten, om te genieten van de rust en het uitzicht. Moeder Natuur heeft hier bijzonder haar best gedaan om er een buitengewoon mooi tafereeltje voor het menselijk oog van te maken en daarin is zij uitermate geslaagd. Het is goed toeven onder de bomen, kijkende naar een beekje dat door het prachtige Drentse landschap meandert, waar ooit het Trechterbekervolk rondkuierde, op zoek naar geschikte plekken voor hun hunebedden. Schotse Hooglanders zorgen ervoor dat de vegetatie op peil wordt gehouden en een bord waarschuwt wandelaars niet te dichtbij te komen.

Als eerste viel mij een klein groen tentje op, dat op enkele meters van het bankje was opgezet en waarbij een vrouw vanaf een klapstoeltje zat te genieten van het vergezicht.

'Ik ontnem u het uitzicht,' zei ze op een verontschuldigende toon, toen ik mijn fiets tegen een boom zette, alsof ik de eigenaar van het uitzicht was en zij er even, zonder mij toestemming te vragen, gebruik van had gemaakt.

'Er blijft genoeg uitzicht over,' antwoordde ik, 'en bovendien past de kleur van uw tentje uitstekend in het landschap.'

Je moet tolerant zijn vind ik, ook als eigenaar van een uitzicht, en wat neemt zo'n klein pesttentje nou voor ruimte in?

'We proberen onze tent even uit,' zei ze.

'Nieuw?' informeerde ik.

'Nee, tweedehands, maar de man van wie we hem hebben gekocht zei dat hij nog prima in orde was.'

Het was zo'n tentje waar je uitsluitend kruipend naar binnen kon. Binnen moest elke bezigheid liggende worden uitgevoerd en ook de buitenlucht kon alleen kruipende worden bereikt. Voor rugpatiënten en mensen met versleten knieën beslist een afrader.

'U gaat kamperen?' vroeg ik.

'Ja, dat is wel de bedoeling, maar omdat we geen zin hebben om verrassingen tegen te komen als we op een camping staan, proberen we hem hier eerst maar eens even uit.'

'Gelijk heeft u. Maar wie zijn we? U bent de enige die ik zie.'

'Mijn vriendin en ik,' antwoordde ze, 'ze doet een dutje.'

Waarschijnlijk was dat ook een onderdeel van het uitprobeerproject. Als je dan toch aan het testen bent, dan maar radicaal.

'Wij wonen in de stad,' zei ze, 'aan een park en daar is het verboden je tent op te zetten. Vandaar.'

Ze draaide zich van mij af en tuurde weer in de verte en ik tuurde met haar mee. Zij op haar stoeltje en ik op het bankje. Vanuit het tentje klonk gesnurk, ongetwijfeld van de vriendin die de aankoop op geheel eigen wijze aan het keuren was. De vrouw op het stoeltje keek mij aan, haalde haar schouders op en lachte verontschuldigend. Zij kon er ook niets aan doen. Slaap is een heilige bezigheid en daarom maakte ze haar vriendin niet wakker.

Vanuit het dorp zag ik twee vrouwen in onze richting komen. Ze hadden de pas er behoorlijk in en hadden iets strijdbars in hun blikken, dat niet veel goeds beloofde. Bij het bankje bleven ze staan.

'Het is hier verboden te kamperen,' zei een van de vrouwen op bitse toon tegen mij, terwijl ze haar handen in haar zij zette, alsof ze op de markt stond met verse vis.

'Ik kampeer ook niet,' zei ik.

'Het lijkt er anders wel op,' zei de andere vrouw, wiens kapsel eruit zag alsof ze uren in de wind op de Afsluitdijk had gestaan.

'Nou, kijk ...' zei ik.

'Laat mij maar even,' zei de eigenares van het tentje, terwijl ze van haar stoeltje kwam en naar de vrouwen liep.

'Nee,' zei de eerste vrouw, 'ik regel dit wel even met uw man.'

Ik voelde dat ik iets recht moest zetten.

'Ik ben haar man ni...' begon ik, maar kreeg geen gelegenheid mijn zin af te maken.

'Wij kunnen hier werk van maken,' zei de vrouw met het verwaaide kapsel, 'wij kunnen de politie bellen en dan kunt u het aan hen uitleggen.'

'Zo'n klein tentje staat toch helemaal niemand in de weg,' zei ik, vergetende dat ik haar echtgenoot niet was en helemaal niets met het tentje te maken had.

'Daar gaat het niet om,' zei de vismevrouw, 'het gaat om het principe.'

'Ja,' vulde de ander aan, 'als wij dit niet meteen de kop indrukken, staan hier binnen de kortste keren verschillende tenten en heb je, voordat je het weet, een camping in je dorp.' Ik vond het lichtelijk overdreven.

'Dat willen wij niet,' zei de ander weer, 'het is niet goed voor het aanzicht van het dorp.'

'Dus, als u zo vriendelijk zou willen zijn,' zei haar vriendin en maakte een gebaar dat zoveel betekende als: afbreken die handel.

Inmiddels waren er mensen op het tafereel afgekomen. Wandelaars, fietsers en enkele dorpsbewoners.

'Wat is er aan de hand?' vroeg een boers type met een pet, terwijl hij zijn kruiwagen neerzette.

'Wildkampeerders,' antwoordde een vrouw.

'Ze schijnen hier al een week te staan,' zei een ander.

'Het zal wel een of andere actiegroep zijn,' werd er geroepen.

'Mag ik misschien de situatie even uitleggen?' riep ik, terwijl ik mijn armen in de lucht stak om de zaak tot bedaren te brengen.

Er stapte een vrouw op mij af, die mij uitgebreid van top tot teen bekeek.

'Kijk 'm staan,' zei ze, 'overjarige puber!'

'Luister nou eens even,' probeerde ik boven het gekrakeel uit te komen.

'Wij hebben geen zin om naar jullie argumenten te luisteren,' antwoordde een vrouw met een kind op haar arm. 'Als je wilt demonstreren dan ga je maar naar de stad.'

'Juist!' beaamde de vismevrouw. 'Wij willen geen onrust in ons dorp.'

Inmiddels had de eigenares van het tentje haar hoofd door de ingang gestoken en sprak met haar vriendin, die zich nog altijd, aan het oog van iedereen onttrokken, in horizontale houding bevond.

'We moeten de politie bellen,' riep iemand. 'Die maakt korte metten met tuig dat maar te pas en te onpas demonstreert.'

Heel langzaam ging nu de rits van het tentje helemaal open en kwam er iemand naar buiten gekropen: de vriendin. Uitgeslapen, fris en monter.

'Kijk nou,' krijste een van de omstanders, 'hij doet het met twee tegelijk!'

'Viezerik!' blafte de vismevrouw mij in mijn gezicht. Het kwam uit de grond van haar hart.

De vriendin had zich inmiddels bevrijd van de tent om haar heen en klauterde overeind. De aanblik was indrukwekkend, zeker twee meter in de hoogte en body building in optima forma.

'Wat is er aan de hand?' vroeg ze uiterst ontspannen aan de beide vrouwen die de onrust op hun geweten hadden. Ze wachtte het antwoord niet af, maar ging onverstoord verder, op

een toon die een zekere dreiging verried: 'U maakt toch geen problemen, hoop ik?'

'Nou ...' reageerde de vismevrouw, danig onder de indruk van de verschijning die voor haar stond.

'Mooi, dat wilde ik maar even horen,' zei de vriendin, 'dan is dat probleem opgelost en nu allemaal oplazeren!'

Inmiddels had ik ongemerkt mijn fiets gepakt en terwijl ik in de richting van het dorp fietste hoorde ik een man mij achterna roepen: 'Nozem!'

Hij moest hoogbejaard zijn, want wie weet vandaag de dag nog wat nozems zijn.

KUNST

Omdat ik een uitnodiging had gekregen, waarin stond dat mijn aanwezigheid bij de opening van de schilderijtentoonstelling van Madelène de Boer zeer op prijs zou worden gesteld, stond ik op een zonnige zaterdagmiddag in een wat bedompt straatje, waar zich de galerie bevond, waar ik mij zou gaan laven aan de creatieve oprispingen van Madelène.

Zij was de dochter één mijner kennissen en werd al op jeugdige leeftijd gegrepen door de kunst. Terwijl haar vriendinnen zich bezighielden met alles waar jonge meisjes zich op die leeftijd nu eenmaal mee bezighouden, kozen de innerlijke driften van Madelène een geheel andere richting en stortte zij zich met penselen en verf op het ongerepte doek. Zoals een bakker broodjes bakt, zo produceerde Madelène kunstwerken. De een na de ander, ze ging maar door, er was geen houden meer aan. Je brak je nek over de schilderijen, in alle maten, van klein tot groot en alles wat zich daar tussenin bevond.

Nu heb je kunst en kunst. Bij het ene kunstwerk zie je onmiddellijk wat de kunstenaar bedoeld heeft en behoeft het object geen verdere uitleg, terwijl er aan de andere kant kunst wordt geproduceerd, waarbij een behoorlijke aanslag op de fantasie van de toeschouwer wordt gepleegd. De kunstwerken van Madelène behoorden tot die laatste categorie. Je kon er van alles van maken, maar achteraf bleek, na uitleg van de kunstenaressen, dat hetgeen zij beoogde te vertellen met haar

werk, zelfs in je stoutste fantasie niet bij je was opgekomen. De verf spatte alle kanten op, in een scala van schreeuwende kleuren, die pijn deden aan je ogen.

Maar goed, Madelène had een galeriehouder zo ver weten te krijgen, dat haar creaties de wanden van zijn galerie mochten sieren en ik - en met mij vele anderen - mochten daar getuige van zijn.

Al meteen bij binnenkomst kwam er een roodharig meisje, wiens figuur bijzonder goed gelukt was, op mij af en vroeg mij met een allerliefst stemmetje of ik iets wilde drinken. Ze hield mij een dienblad voor en ik nam er een glas rode wijn vanaf. Het was weliswaar nog wat vroeg voor alcohol, maar ik meende mij te herinneren ooit eens gelezen te hebben dat in de kunst alles is geoorloofd. Vooruit dan maar, een rode wijn.

Ik slenterde langs de schilderijen en tussen een kluwen bewonderaars stond het lijdend voorwerp. Ze was gekleed in een zwierige jurk, met net zoveel tinten als op haar doeken te vinden waren. Haar kapsel was van een onbestemde kleur en wanneer ze voor haar werken ging staan, zou het één probleemloos in het ander overgaan.

'O, wat éinig dat je er bent!'

'Moet ik je feliciteren met deze tentoonstelling of is dat niet gebruikelijk?'

'Natuurlijk mag je mij feliciteren. Hoe vind je het?'

'Ik ben net binnen,' zei ik, 'ik heb nauwelijks iets gezien.'

'Doe op je gemak een rondje,' antwoordde ze en wendde zich weer tot een fan, een wat oudere heer, die haar glazig aankeek.

De ruimte was niet al te groot en wanneer ik in een vlot tempo door zou stappen zou ik heel snel klaar zijn. Omdat ik vond dat ik oprechte belangstelling aan de dag moest leggen, besloot ik de kunstwerken aan een langdurige keuring te onderwerpen. De bezoekers schuifelden door de zaal en ik schuifelde mee. Af en toe kwam ik wat dichterbij een schilderij, keek uitgebreid, deed dan weer een stap terug en tuurde, terwijl ik mijn hoofd een weinig naar links of rechts kantelde, alsof ik er vreselijk veel verstand van had en nog diezelfde middag een recensie zou moeten schrijven in een gerenommeerd tijdschrift voor kunst en cultuur.

In mijn ooghoeken zag ik de roodharige schoonheid in mijn richting komen. Ik nam een paar ferme slokken en had net de laatste doorgeslikt, toen ze mij het dienblad voorhield. Een kwestie van timing, maar dat leer je als je een regelmatige innemer bent. Kunst maakt dorstig, constateerde ik.

Aan de overkant van het dienblad stond een dame waar moeder natuur zich behoorlijk op had uitgeleefd. Haar omvang was indrukwekkend. Toen het meisje met het dienblad verder liep, ontstond er een soort vacuüm tussen ons, terwijl zij het glas naar mij hief en een oceaanslok naar binnen werkte.

'U bent?' vroeg zij.

Ik noemde mijn naam.

'Wat vindt u ervan?'

'Och, ik ben er aan gewend,' grapte ik, 'ik heet mijn hele leven al zo.'

'Nee, gekkie,' antwoordde ze, 'ik bedoel natuurlijk de expositie.' Ze nam weer een slok en ik verdacht haar ervan al de nodige glazen genuttigd te hebben.

'Nou ...' begon ik.

'Ik vind het heel bijzonder,' onderbrak ze mij en ik vreesde dat onze voorstelling van bijzonder niet synchroon met elkaar liep.

'Ja,' zei ik, 'heel bijzonder.'

'Neem nou deze creatie,' zei ze en pakte mij resoluut bij mijn arm en trok mij mee naar een schilderij dat veel weg had van de verwoesting van Jeruzalem.

'Het heeft een ongeloofelijke fijnheid in zich die mij onmiddellijk doet denken aan Castalunare. U kent Castalunare?'

Ik had geen idee wie dat mocht zijn, maar ik wilde onze prille kennismaking niet onmiddellijk te grabbel gooien.

'Uiteraard,' loog ik alsof het gedrukt stond. Want dat kan ik heel erg goed, hartgrondig liegen. 'Een begrip in de kunstwereld.'

'Dat kunt u rustig zo stellen. Wat vindt u van Castalunare?'

Daar had je het gedonder al, er kwamen vragen waar ik als kunstbarbaar geen enkel antwoord op zou kunnen geven. Ik moest het zo oppervlakkig mogelijk houden, wilde ik niet onmiddellijk door de mand vallen.

'Verfrissend,' antwoordde ik, omdat ik dacht mij hier geen buil aan te kunnen vallen, 'heel verfrissend.'

'Juist!' juichte ze, daarbij in haar handen klappend. 'O, wat heerlijk met een kenner van gedachten te kunnen wisselen.'

'Maar ook de toets doet mij denken aan de grote meester.'

Het leek mij geen kwaad kunnen om iets over de toets te zeggen, wat er in 's hemelsnaam ook mee bedoeld mag worden.

'Krachtig en toch gevoelvol,' zei ze, terwijl ze weer een mega slok uit haar wijnglas nam.

'Ik bespeur ook iets van het impressionisme,' draafde ik door. Ja, als ik eenmaal de smaak te pakken heb, is er geen houden meer aan. Daarbij concludeerde ik dat praten over kunst me toch eenvoudiger afging dan ik had gedacht.

'Alweer leeg,' zei ze en staarde in haar glas. 'Ze schenken hier wel kleine pestglaasjes, vindt u ook niet?'

Ze stootte mij daarbij aan en mijn wijn klotste over het glas en liet een natte plek achter op haar borst. Het leek alsof ze een voeding had overgeslagen.

'Volgens mij heb ik een glaasje teveel op,' kirde ze en stond ietwat onvast op haar benen.

'U moet eens bij mij langskomen. Ik zou graag eens wat dieper met u ingaan op eh ... eh ... Casti eh ...'

'Castalunare,' zei ik, alsof ik dagelijks met hem van doen had.

'Juist, die.' Ze helde een beetje voorover en leunde nu zwaar tegen mij aan. 'Ik vind u een leuke man.' Ze had iets hemels in

haar ogen dat mij uitermate verontrustte. De kunst nam een onverwachte wending. Dit stond niet op de uitnodiging, zelfs niet bij de kleine lettertjes.

'Ga ik zeker doen,' zei ik, terwijl ik zocht naar een mogelijkheid om mij met goed fatsoen uit deze situatie te bevrijden. Ik deed een stapje terug, waardoor ze haar steunpunt kwijt raakte. Ze wankelde even, gleed vervolgens langzaam op de grond en kwam precies terecht onder het schilderij, dat zoveel van de meester Castalunare in zich had.

Alsof mijn neus bloedde mengde ik mij onopvallend tussen de menigte, want dat kan ik heel erg goed: in het niets oplossen als het al te spannend wordt.

In mijn ooghoeken zag ik dat ze met veel moeite omhoog krabbelde, daarbij geholpen door een paar bezoekers. Op onvaste benen stapte ze naar de uitgang en verdween in de zonnige zaterdagmiddag.

De roodharige juffrouw kwam alweer voorbij en voor de derde keer deed ik een graai naar de wijn. Ze lachte beminnelijk.

Als een duveltje uit een doosje stond Madelène opeens naast me.

'En,' vroeg ze, 'wat vind je ervan?'

'Geweldig,' antwoordde ik.

'O, wat fijn, dat doet me goed.'

'En weet je wat ik nu zo frappant vind?' zei ik.

Ze wist het niet.

'Dat de invloed van Castalunare zo doordringt in je werk.'

'Van wie?'

'Geheel zijn toets, zijn timbre.'

Ze bekeek mij uitgebreid van top tot teen.

'Wie is in godsnaam Castalunare?' vroeg ze op een toon, alsof ze het in Keulen hoorde donderen.

Thuis heb ik Wikipedia er maar even op nageslagen. Voor de volgende keer, als ik weer een uitnodiging voor een expositie krijg.

DE BEDRIEGERTJES

Op het terrasje waar ik in een voorzichtig lenteszonnetje een kop koffie dronk, kwam een vrouw van middelbare leeftijd naast mij zitten, die mij onmiddellijk bekend voorkwam. Nu had ik dat kunnen zeggen, maar zij zou het verkeerd uit kunnen leggen. Niet zelden wordt een dergelijke zin gebezigd door mannen die verlegen zitten om vrouwelijk gezelschap en aan willen pappen, in de hoop dat de dame in kwestie erin trapt. Grensoverschrijdend gedrag heet dit vandaag de dag. Waar ken ik u toch van? Ja hoor, afgezaagd en doorzichtig. Een andere variant: Wat een leuke hond heeft u. Wat is zijn telefoonnummer? Klefferig en heel vervelend. Nee, ik hield mijn mond en groef als een bezetene in mijn geheugen, want je wilt dan toch weten waar je iemand al eens eerder hebt gezien. Althans ik. Ik heb dan ook de nare eigenschap dat ik het niet los kan laten en het voortdurend door mijn hoofd blijft spoken. Ik startte mijn innerlijk onderzoek bij de burens en ging zo de hele straat af. Voordat ik mijn kop koffie leeg had, was nagenoeg de hele wijk de revue gepasseerd. Zonder resultaat. Terloops begon ik de omliggende wijken uit te kammen. Systematisch, als een rechercheur die bezig is aan een moordonderzoek, dat hij maar niet opgelost kan krijgen. Het leidde tot helemaal niets. Het vervelende was dat ze mij steeds bekender voor begon te komen. Inbeelding natuurlijk. Maar goed, wel lastig. Als een bezetene groef ik verder. Alle winkels waar ik weleens

kwam, werden vervolgens door mij aan een intensief onderzoek onderworpen, maar ook daar ving ik bot. Het ziekenhuis, het gemeentehuis, verschillende kroegen ... het leverde niets op.

Ik werd er bloednerveus van en dacht er over om maar op te stappen, hoewel ik wist dat ik dan de rest van de dag aan haar zou blijven denken, net zolang tot ik erachter gekomen was waar ik haar van kende of op zijn minst ooit had gezien. Als een voyeur loerde ik onafgebroken in haar richting. Het leek een peepshow. Zij daarentegen had niets in de gaten, dronk haar koffie en genoot van het zonnetje.

Het klamme zweet brak me uit en ten einde raad besloot ik toch maar de stoute schoenen aan te trekken.

'Neemt u mij niet kwalijk,' zei ik, 'maar u komt mij toch zo bekend voor.'

Eindelijk, het was eruit. Hèhè.

Ze zette haar kopje op het tafeltje, keek mij een ogenblik aan en antwoordde:

'De bus.'

'Aha,' antwoordde ik, 'de bus.'

Hiermee was ik nog geen steek verder, want ik had geen idee wat ze daarmee bedoelde.

'Dagje Keukenhof,' ging ze verder. 'Weet u nog wel?'

Nee, eerlijk gezegd niet, want ik was in heel mijn leven nog nooit op de Keukenhof geweest. Was het overigens ook niet van plan.

'Nou ...' zei ik.